

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

05 august 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte

URSACHE Petru

judecători

NICOLAEV Ghenadie

MORARU Petru

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de inculpat, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Comrat din 16 aprilie 2015, în cauza penală în privința lui

COJOCARU Nicolai Afanasi, *născut la 03 decembrie 1968, originar și domiciliat în mun. Comrat, str. Lomonosov 17.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 05.03.2014 – 12.06.2014;

Instanța de apel: 07.07.2014 – 16.04.2015;

Instanța de recurs: 22.06.2015 – 05.08.2015.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Comrat din 12 iunie 2014, Cojocaru N. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. d), e) și f) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, fără aplicarea amenzii.

Acțiunea civilă înaintată de către partea vătămată Colța P. a fost admisă și s-a dispus încasarea de la Cojocaru N. în beneficiul părții vătămate a prejudiciului material în sumă de 9 000 (nouă mii) lei.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond, *în fapt*, a constatat că Cojocaru N. la 11.02.2014 aproximativ la ora 09:45 a pătruns în domiciliul părții vătămate situat pe str. Pușkin 85 din or. Comrat, de unde a sustras două perechi de cercei de aur în valoare de 1500 lei fiecare, respectiv cu valoarea totală de 3000 lei și un inel din aur în valoare de 2500 lei. Tot atunci, Cojocaru N. a mai sustras din noptiera ce se afla în cameră, un telefon mobil de model „Nokia C3-01”, în valoare de 3 500 lei și a

continuat să caute prin casă obiecte de valoare, pregătind o geantă ce aparținea părții vătămate pentru a pune bunurile sustrase.

Însă, Cojocaru N. a fost depistat la locul infracțiunii de către partea vătămată Colța P., care s-a întors acasă. Astfel, Cojocaru N., sesizând imediat că a fost observat, s-a apropiat de partea vătămată și i-a aplicat o lovitură cu pumnul în regiunea obrazului provocându-i durere fizică, a împins-o și a fugit de la locul infracțiunii cu bunurile furate, adică cu două perechi de cercei din aur, un inel din aur și un telefon mobil de model „Nokia C3-01”, valoarea totală a cărora a constituit 9 000 lei, cauzându-i astfel părții vătămate un prejudiciu material în proporții considerabile.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la 187 alin. (2) lit. d), e), f) Cod penal, jaful adică *sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, prin pătrunderea în locuință cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei și cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401 - 402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apeluri de către avocatul Colodeev R. în numele lui Cojocaru N. și de însuși inculpat.

3.1. Avocatul Colodeev R., acționând în interesele lui Cojocaru N., a solicitat în cererea de apel casarea sentinței, rejudecarea cauzei cu adoptarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Cojocaru N. să fie achitat, deoarece el nu a comis infracțiunea imputată.

În apelul său, avocatul a criticat soluția adoptată de prima instanță, considerând că probele administrate și cercetate de către aceasta nu sunt veridice și pertinente și nu dovedesc vinovăția inculpatului Cojocaru N., în particular apărătorul s-a referit la:

- declarațiile părții vătămate Colța P., pe care le consideră că sunt contradictorii și nu corespund circumstanțelor cauzei;

- declarațiile martorului Madjar A., care urmează a fi apreciate critic din motiv că acesta nu l-a văzut în întregime pe Cojocaru N.;

- procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie, consideră că este o probă administrată ilegal, deoarece prezentarea spre recunoașterea a avut loc cu abateri de la art. 116 alin. (6) Cod de procedură penal.

Totodată, apelantul în apelul său s-a referit și la faptul că nu se cunoaște cum în materialele dosarului penal în lipsa ordonanței și a procesului-verbal de ridicare au apărut hărțile dactiloscopice a părții vătămate și a inculpatului.

3.2. Inculpatul Cojocaru N., potrivit cererii de apel, a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei hotărâri de achitare, deoarece consideră că sentința instanței de fond este ilegală și neîntemeiată.

În motivarea apelului său inculpatul s-a referit la faptul că dosarul penal intentat în privința sa a fost falsificat de către colaboratorii de poliție. Consideră că anume

colaboratorii de poliție au învățat-o pe partea vătămată și pe martori să indice că anume el a săvârșit infracțiunea, deși el nu are nici o atribuție cu această infracțiune.

De asemenea, în cerere, apelantul a reiterat circumstanțele cauzei așa cum s-au desfășurat acestea în viziunea lui, menționând că nu s-a luat în considerație de către instanța de fond declarațiile martorului Petrovici Gh., care indubitabil demonstrează nevinovăția sa.

4. Prin decizia Colegiului penal Curții de Apel Comrat din 16 aprilie 2015, apelurile declarate de către inculpat și avocatul acestuia Colodeev R., au fost respinse, ca fiind nefondate, cu menținerea sentinței atacate fără modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei adoptate, instanța de apel a menționat că, audiind participanții la proces, raportând situația de fapt la cea de drept, cercetând argumentele invocate de părți, în coraport cu materialele dosarului penal, s-a ajuns la concluzia că apelurile declarate sunt nefondate și urmează a fi respinse.

Astfel, instanța de apel, a specificat că inculpatul acționând intenționat, având un interes material, conștientizând caracterul infracțional al acțiunilor sale, în scopul sustragerii bunurilor altei persoane a pătruns în domiciliul părții vătămate Colța P. și a sustras bunuri materiale în valoare totală de 9 000 lei.

Ulterior, dându-și seama că a fost observat de către partea vătămată a lovit-o și a bruscat-o, fugind cu bunurile sustrate de la locul săvârșirii infracțiunii și cauzându-i ultimei un prejudiciu material considerabil.

Prin urmare, instanța de apel a reținut faptul că instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt în cauza deferită judecății și a făcut o încadrare juridică corespunzătoare probatoriului administrat și cercetat în cadrul ședințelor de judecată.

De asemenea, la judecarea cauzei în instanța de apel au fost verificate și cercetate următoarele probe, care demonstrează cu certitudine vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii incriminate:

- procesul-verbal de cercetare la fața locului în domiciliul părții vătămate Colța P. cu foto-tabel (f.d. 7-11);
- procesul-verbal de examinare a obiectelor (f.d. 12-14);
- informația despre Cojocaru N. (f.d. 21);
- cererea privind recunoașterea lui Colța P. ca partea civilă (f.d. 33);
- ordonanța de recunoaștere a lui Colța P. în calitate de parte civilă (f.d. 34);
- procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 24.02.2014 (f.d. 35-37);
- procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 11.02.2014 (f.d. 44-45),
- raportul expertizei dactiloscopice (f.d. 49-57);
- hărți dactiloscopice ale lui Cojocaru N. și Colța P. (f.d. 56-57);
- raportul de expertiză trasologică (f.d. 65-72);
- raportul de expertiză medico-legală (f.d. 78);

- procesul-verbal de audiere a părții vătămate Colța P. (f.d. 169);
- procesul-verbal suplimentar de audiere a părții vătămate Colța P. (f.d. 178, 194);
- procesul-verbal de audiere a martorului Iamboglo F. (f.d. 179);
- procesul-verbal de audiere a martorului Madjar A. (f.d. 182-183);
- chitanța de la S.R.L. „Lemo” (f.d. 193);
- procesul-verbal de audiere a martorului Petrovici G. (f.d. 196);
- răspunsul la interpelarea procuraturii UTA Găgăuzia de la S.R.L. „LEMO” (f.d. 205).

Subsidiar, instanța de apel a menționat că apreciază ca veridice declarațiile părții vătămate Colța P., care a relatat că i-a văzut parțial fața atacantului și a memorizat-o atunci când el i-a aplicat lovitura, din care considerente poate să-l recunoască.

În continuare, instanța a specificat că și declarațiile martorului Madjar A. și-au găsit confirmarea, din motiv că martorul l-a recunoscut pe inculpat ca fiind omul care fugea din grădina părții vătămate. Acesta i-a memorizat fața, deoarece el când fugea se întorcea, iar desfășurarea unei acțiuni de recunoaștere a inculpatului de către martor nu avea vreo importanță esențială în demonstrarea învinuirii acestuia.

Argumentul avocatului inculpatului privind imposibilitatea prezentării hărților dactiloscopice pentru efectuarea expertizei, instanța de apel l-a apreciat ca fiind vădit neîntemeiat. În acest sens instanța de apel a indicat faptul participării inculpatului la sustragere se confirmă prin concluzia expertului nr. 12/5-7430 din 17.02.2014, din care rezultă că amprenta degetului ridicată la cercetarea la fața locului în domiciliul părții vătămate de pe suprafața laptopului „Acer” a fost lăsată de degetul mijlociu de la mîna dreaptă a lui Cojocar N.

Privitor la faptul că prin declarațiile martorului Petrovici Gh. se confirmă nevinovăția inculpatului, instanța de apel a exclus această versiune, avînd în vedere că declarațiile martorului respectiv nu au mai fost confirmate și prin alte probe concludente și pertinente și nu coroborează cu celelalte probe administrate în cauză.

Verificînd legalitatea pedepsi stabilite în privința inculpatului de către prima instanță, instanța de apel a reținut că aceasta a fost stabilită în conformitate cu art. 75 Cod penal, s-a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana inculpatului, de gradul de pericol social al infracțiunii comise, de circumstanțele cauzei.

De asemenea, s-a reținut că inculpatul se caracterizează negativ, anterior în repetate rînduri a fost judecat pentru săvîrșirea de infracțiuni analogice, deși antecedentele penale sunt stinse, din nou a săvîrșit intenționat o infracțiune gravă.

Din considerentele menționate supra, instanța de apel a conchis că instanța de fond la adoptarea sentinței a ținut cont de prevederile legislației în vigoare și a pronunțat o sentință legală și întemeiată, în raport cu circumstanțele cauzei sus-indicate, iar argumentele inculpatului și a avocatului acestuia în acest sens sunt neîntemeiate.

6. Inculpatul Cojocaru N. a atacat decizia instanței de apel cu recurs ordinar solicitând casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri prin care dînsul să fie achitat de sub învinuirea incriminată.

În textul recursului ordinar declarat, titularul acestuia reiterează circumstanțele de fapt ale cauzei, așa cum acestea au evoluat în viziunea lui, afirmînd că nu a comis infracțiunea de jaf descrisă în rechizitoriu.

De asemenea, recurentul susține că reprezentanții organelor de drept sunt în relații ostile cu inculpatul, pentru că dînsul a scris două cereri împotriva lor pe faptul că a fost agresat în timp ce se afla în custodia poliției. Din aceste considerente cauza respectivă a fost falsificată de ultimii împotriva lui.

În susținerea celor invocate, recurentul mai menționează că instanța de apel nu a apreciat probele invocate în cadrul ședinței de judecată de către dînsul și de către avocatul său, iar el în nenumărate rînduri a declarat că este nevinovat și că nu a săvîrșit această infracțiune.

Subsidiar, recurentul susține că declarațiile date de martorul Petrovici Gh. confirmă indubitabil nevinovăția sa de cele incriminate, însă instanțele ierarhic inferioare nu au luat în considerație cele relatate de martorul nominalizat și au dispus condamnarea lui.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, acuzatorul de stat a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului declarat de către inculpat, menționînd că recursul urmează a fi declarat inadmisibil, deoarece criticele recurentului nu au fost argumentate conform exigențelor stipulate de art. 427 din Codul de procedură penală.

8. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat, or în vederea acestei statuări se expun următoarele considerente de fapt și de drept.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărîrile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz, din conținutul recursului declarat de inculpat rezultă că recurentul nu invocă expres careva temeiuri de drept stipulate exhaustiv în art. 427 Cod de procedură penală. Relevant de reținut este că art. 430 Cod de procedură penală

prevede căror anume cerințe trebuie să corespundă cererea de recurs pentru a fi preluată pentru examinare, în special, textul recursului trebuie să conțină argumentarea ilegalității hotărârii atacate, cu indicarea expresă a temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală (unul sau mai multe din acestea) și cu invocarea problemei de drept ce persistă în cauză, indicând care este eroarea de drept comisă de instanțele ierarhic inferioare în opinia celui care declară recursul.

Așadar, Colegiul penal verificând textul recursului declarat, constată că alegațiile recurentului, deși nu au fost invocate expres, se încadrează în temeiul de casare prevăzut de pct. 6) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond ori de apel, atunci când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Deci, recurentul consideră că instanța de apel nu și-a motivat corespunzător soluția sa privitor la condamnarea inculpatului în baza art. 187 Cod penal, în particular, recurentul a menționat că instanța a omis să se expună corespunzător asupra declarațiilor date de martorul Petrovici Gh., care confirmă indubitabil nevinovăția sa de cele incriminate.

Cu referire la cele invocate de recurent și reieșind din jurisprudență constantă a Curții Europene, Colegiul penal reiterează că motivarea hotărârii este un proces de analiza și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută în cauză și a concluzionat corect că aceasta se circumscrie încadrării juridice în baza art. 187 alin. (2) lit. d), e), f) Cod penal.

În continuare, instanța de recurs în aceeași ordine de idei specifică că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, se constată că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelurilor declarate de inculpat și avocatul acestuia, ca nefondate, cu menținerea sentinței atacate, fără careva modificări.

La fel, instanța de recurs reține că, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelurile, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță și conform materialelor din dosar, ajungând la concluzia corectă că sentința atacată urmează a fi menținută, din considerentele expuse pe larg în pct. 5 al prezentei decizii.

Or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

În același context, în vederea respingerii argumentelor din recurs invocate de inculpat privitor la chestiunea de apreciere a probelor, instanța de recurs amintește că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, acestea fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond și de apel. Deci, Colegiul penal nu va examina criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de fond și cea de apel, corectitudinea condamnării inculpatului Cojocaru N. privind învinuirea imputată acestuia prin rechizitoriu.

Totodată, Colegiul penal pe această linie de considerente specifică că, pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent, Colegiul penal, verificând suplimentar materialele dosarului, specifică că judecând apelurile instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptînd o soluție corectă de menținere a sentinței în partea condamnării lui Cojocaru N. în baza art. 187 alin. (2) Cod penal, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că inculpatul a săvârșit infracțiunile nominalizate în circumstanțele descrise în rechizitoriu.

Cu privire la criticile subsidiare ale inculpatului precum că instanțele au dispus condamnarea lui în baza art. 187 Cod penal, fără a se expune argumentat asupra declarațiilor date de martorul Petrovici Gh., Colegiul penal le apreciază drept nefondate întrucît potrivit textului deciziei recurate, de altfel și a sentinței, se constată că instanțele verificînd suplimentar declarațiile martorului nominalizat, le-au descris în textul hotărîrilor judecătorești și au apreciat că cele spuse de dînsul nu coroborează cu celelalte probe acumulate la dosar, care demonstrează indubitabil vinovăția lui Cojocaru N. de cele incriminate.

Tot aici, Colegiul penal reține că aceste critici sunt vădit neîntemeiate, reieșind și din faptul că, în speță, au fost administrate și alte probe suficiente care dovedesc cu

certitudine vinovăția lui Cojocaru N. de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) Cod penal, în particular vinovăția ultimului se conchide din declarațiile date de partea vătămată Colța P., declarațiile martorilor: Iamoglo F., Madjar A., Bolgar Ig.

De asemenea, vinovăția lui Cojocaru N. a fost statuată de instanțele ierarhic inferioare și reieșind din următoarele probe puse la baza condamnării acestuia:

- procesul-verbal de cercetare la fața locului în domiciliul părții vătămate Colța P. cu foto-tabel (f.d. 7-11);
- procesul-verbal de examinare a obiectelor (f.d. 12-14);
- informația despre Cojocaru N. (f.d. 21);
- cererea privind recunoașterea lui Colța P. ca partea civilă (f.d. 33);
- ordonanța de recunoaștere a lui Colța P. în calitate de parte civilă (f.d. 34);
- procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 24.02.2014 (f.d. 35-37);
- procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 11.02.2014 (f.d. 44-45),
- raportul expertizei dactiloscopice (f.d. 49-57);
- hărți dactiloscopice ale lui Cojocaru N. și Colța P. (f.d. 56-57);
- raportul de expertiză trasologică (f.d. 65-72);
- raportul de expertiză medico-legală (f.d. 78);
- procesul-verbal de audiere a părții vătămate Colța P. (f.d. 169);
- procesul-verbal suplimentar de audiere a părții vătămate Colța P. (f.d. 178, 194);
- procesul-verbal de audiere a martorului Iamoglo F. (f.d. 179);
- procesul-verbal de audiere a martorului Madjar A. (f.d. 182-183);
- chitanța de la S.R.L. „Lemo” (f.d. 193);
- procesul-verbal de audiere a martorului Petrovici G. (f.d. 196);
- răspunsul la interpelarea procuraturii UTA Găgăuzia de la S.R.L. „LEMO” (f.d. 205).

Față de cele ce preced, instanța de recurs reiterează că instanța de apel corect a dispus respingerea apelurilor declarate de inculpat și apărătorul acestuia, apreciind argumentele expuse în textul cererilor de apel, drept nefondate, din motiv că probele nominalizate mai sus, cert dovedesc faptul că inculpatul a comis infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) Cod penal în circumstanțele descrise amănunțit în rechizitoriu.

În esență, toate acestea conturează convingerea fermă a instanței de recurs că inculpatul se face vinovat de comiterea infracțiunii imputate prin actul de învinuire și cel de sesizare a instanței și urmează să execute pedeapsa stabilită de instanța de fond, în volum deplin.

Din acest punct de vedere se conchide că, de fapt, în cauză nu s-a comis eroarea de drept prevăzută în pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, deci, nu

persistă temeuri de casare a soluției adoptate. Avînd în vedere considerentele expuse și raportînd situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța de apel a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, iar recursul declarat de inculpat este inadmisibil.

9. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Cojocaru Nicolai Afanasi, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Comrat din 16 aprilie 2015, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 26 august 2015.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru